

vervolg vechtvlieger historie

het bouwen van een vechtvlieger tot een kunst hebben verheven. Deze zelfmade vliegers zijn stukjes maatwerk, waarbij de ervaring en inzicht van de bouwer deze vliegers het gewenste vlieggedrag geven.

Een nieuw fenomeen was ook het gebruik van de relatief veel goedkopere nylon. De truc zat 'm in het feit dat je een klos hebt met grotendeels nylondraad, gevolgd door enkele tientallen meters gelasan (afhankelijk van je speelstijl – meer of minder gelasan) waaraan vervolgens je vechtvlieger zit. Het grote voordeel is, dat je je vingers minder snijdt (hoewel je je aan nylondraad ook aardig kan snijden). Tevens is het gebruik van nylon een goed uitgangspunt om de tarek-techniek toe te passen. Je moet daarbij immers met hoge snelheid je draad binnenhalen zonder het per ongeluk te breken en het draad op de grond kwijt kunnen, zonder dat het draad zichzelf zal snijden.

Door de import van materialen werd het vechtvliegeren voor vele mensen bereikbaar en steeg de populariteit van het vechtvliegeren enorm. In zeer korte tijd schoten de vechtvliegerclubs uit de grond en werden overal in het land landelijke toernooien georganiseerd met gemiddelde deelnemersaantallen van 120 vliegers, met enkele uitschieters naar de 200 deelnemers.

Het was dan ook vrij normaal, dat een toernooi over twee dagen werd gespeeld. Men moest immers het grote deelnemersaantal reduceren tot een finalepoule van meestal 6 finalisten.

Tegelijkertijd maakte het grote publiek kennis met enkele vechtvliegers, die vooral de tarek-techniek beheersen. Deze zeer gevarieerde techniek werd al snel populair onder de vechtvliegers. Tegenwoordig beoefenen de mees-

te vechtvliegers de Tarek-stijl en zijn de technieken door een gezonde dosis fanatisme en logica verder uitgediept en geperfectioneerd. Dit wil niet zeggen dat er geen Oeloer meer wordt toegepast. Integendeel, je toe te passen snijtechniek bepaal je aan de hand van wat je tegenstander doet.

Eind jaren negentig kreeg het vechtvliegeren een dipje. Er werden slechts enkele landelijke toernooien georganiseerd, waarbij het deelnemersaantal sterk was teruggelopen. Enkele jaren bleef het ijselijk stil op het vechtvliegergebied. Omstreeks 2002/2003 begon het vechtvliegeren weer te herleven. Je kunt je wel voorstellen, dat na ruim 15 jaar ontwikkeling van de technieken, materialen en de "vechtvlieger-aerodynamica" het vechtvliegeren in Nederland intussen van zeer hoog niveau is. Een opvallend fenomeen is het regelmatige bezoek van Franse en Duitse vechtvliegers op onze toernooien. Deze vechtvliegers wisten dat je in Nederland moet zijn, om in korte tijd hun technieken te verfijnen en hun vaardigheden te verbeteren.

Tevens werd reclame gemaakt voor de 2-jaarlijkse WK te Dieppe in Frankrijk. Zoals ik van hen had begrepen, was de vierde WK-editie op komst en ze waren van mening, dat vele gevorderde vechtvliegers uit Nederland eigenlijk niet zoals alle voorgaande jaren konden ontbreken.

Ik moet zeggen, dat de reclame wel heeft geholpen. In het weekend van 18 en 19 september 2004 stonden we met ruim 15 wk-nieuwelingen uit Nederland op het grote vliegerfestival van Dieppe, waar we kennis hebben kunnen maken met verschillende vechtvliegerculturen en -stijlen. Uiteraard hebben we ons visitekaartje achtergelaten. Voorlopig kunnen we weer terugkijken op een geslaagd vechtvliegerseizoen 2004, waarbij een sterke toename van het aantal toernooien en deelnemers merkbaar was.

De technieken.

Zoals gezegd is er na ruim 15 jaar ontwikkelingen in de technieken, de materialen en "vechtvlieger-aerodynamica" het vechtvliegeren in Nederland van zeer hoog niveau. Over de Oeloer- en tarek-technieken zou ik pagina's vol kunnen beschrijven, of het dan echter begrijpelijk blijft is de vraag. De beste uitleg is de praktijk, voorzien van commentaar over de aanvals- en verdedigingsbewegingen. Als je interesse is gewekt, kun je altijd een van de vele toernooien bezoeken. De aanwezige vechtvliegers zijn graag bereid om een stukje uitleg te

